

BARCELONA PRODUCCIÓ

MARTA VAN TARTWIJK***Parpella***

30.04 – 07.07.2024

Parpella és un projecte d'investigació que se serveix del vídeo, l'escultura i la performance com a eines on posar a dialogar el cos i el paisatge. Aquesta recerca s'endinsa en la foscor com una membrana que canvia les condicions de visibilitat i permet un espai i un temps on especular amb una naturalesa acumulada, artificial, crítica i sensual.

A partir d'un treball en col·laboració amb tres intèrprets (Blanca Niemietz, Jara Roset i Katixa Goldarazena Azpirotz), Marta van Tartwijk s'endinsa a explorar les possibilitats performatives de la gravació amb infrarojos. La foscor apareix com un cos que ens engoleix i un hàbitat per enregistrar una sèrie de performances realitzades en tres localitzacions als voltants de Donostia: un indret postindustrial, la riba del riu Urumea i la seva desembocadura.

Els dos vídeos projectats a la sala de l'Espai Rampa són els enregistraments de les performances sense públic viscudes en l'obscuritat, treballades a partir d'experimentacions prèvies al plató. En aquestes sessions prèvies s'hi van compartir imatges i escrits al voltant d'experiències amb el paisatge en moments festius. Aquestes proves a l'estudi han permès catalogar una sèrie de gestos per elaborar una partitura d'improvisació que distribueix quatre rols canviants i rotatius entre les intèrprets, un dels quals dona pautes per a l'enregistrament amb la càmera. Traslladant aquesta experimentació a l'exterior s'activa el laboratori escènic en forma de diferents moments de ball en comunitat. Aquest guió de moviment recalca unes condicions de variacions i repeticions que situa en paral·lel la materialitat de

la bellugor del riu o les fulles amb la seqüencialitat cíclica dels balls comunitaris o la cultura tecno.

L'Espai Rampa és la continuació d'aquest laboratori escènic, una altra sala d'assaig on desplegar la investigació *Parpella* per tal de provar relacions i trobades d'aquests i altres materials amb el visitant. Les projeccions s'enfronten en dues pantalles en què apareixen de manera alternada paisatge i cossos. Com uns ulls que s'obren i es tanquen a destemps, aquesta alternança guia la mirada, creant un ritme de moviment dels espectadors a l'espai. Els vídeos ens mostren gestos densos, lents, humits, plens de matèria, d'abric, sabates, branques, mans, fulles, cabells, clatells...

La idea de ritme, repetició, variació o seqüencialitat s'aplica a les diferents estructures de ferro repartides a l'espai que s'agrupen i organitzen per crear el suport de les pantalles o les diferents escultures. Les modificacions en aquests tubs de ferro funcionen gairebé antropomòrficament, com cames o braços que s'estiren i s'arrosen de manera coreogràfica. Aquesta sèrie d'objectes dibuixen un paisatge detingut, unes branques on els teixits que els travessen i se'ls enganxen fan pensar en els rastres que deixen les pujades i baixades d'aigua d'un riu.

La presència d'un cos sonor, creat a partir de l'amplificació de matèries com l'aire o l'aigua que circulen tant pels nostres organismes com per l'arquitectura de La Capella, ens porta de l'interior a l'exterior de l'Espai Rampa, ens fa entrar i sortir de l'escena i de l'edifici subratllant-ne la porositat i

l'organicitat. El so està editat perquè funcioni dins d'un patró similar al dels vídeos, com una música experimental, treballada a partir d'aquests elements presents i sovint imperceptibles que ens envolten. L'oïda ens orienta i desorienta portant el cos al límit, a l'experiència, a l'estat d'alerta.

Parpella: pell que protegeix l'ull, un vel que s'obre i es tanca constantment, que dona ritme i fragmenta tot allò que veiem entre la llum i la foscor. Hi ha un interès a poder editar tots aquests talls a negre sobtats i necessaris per al bon funcionament de l'ull. La parpella aporta aigua al globus ocular, el sistema nerviós marca el ritme del temps de visió i edita l'entrada i la sortida de la llum, de la imatge, sense que siguem conscients d'aquest petit espai de temps de foscor.

Laia Estruch (equip curatorial) i Marta van Tartwijk